

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinum Novvm

**Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob**

Basileae, 1628

B

[urn:nbn:de:bsz:31-107465](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107465)

Diamp. *Ανιστάσε*, cui inambulari insillive nequit. Alij exp-
inaccessum.
Ανιστάσε, in quo incedi aegre potest. Helych. qui terri
pedibus & calcari nequit. Aliis, inaccessus, inimus.
Επιμάσειν, ingrediatur, ut *επιμάσειν* apud Nonnum
& apud Dem. *επιμάσειν* dicuntur nave & remiges. Item insul-
sulo, premo. Soph. in Electra. *Επιμασειν* αυτη *ζωη* *επιμασειν*
πυρ. Exponitur etiam *επιμασειν*, quod & significat inter-
dom insulto in metaph. signif. *Επιμασειν*, in incensus. *Επιμα-*
σειν, in ascendendo, in Epigr. *Προεπιμασειν*, insuper inscul-
dere, vel insuper insultare.
Επιμασειν, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.
Κυμασειν, per iocane gradior. Plur.
Μεταμασειν, transcendendo, ut qui vno mutato navigio aliud
conscendit. Plur. *μεταμασειν* *εις* *μυστασειν*.
Προεπιμασειν, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diof.
προεπιμασειν *εις* *οδ*, exp. descendendo in aquam.
Eπιμασειν, conscendo, ut *επιμασειν* *επιμασειν*. *Πλ.* Et Luc. *επιμασειν*
πλιν. Apud Thuc. *επιμασειν* *εις* *οδ*. Item cum accus.
sine prapofit. Interdum pro conscendo, interdum pro ingre-
di. *Καταμασειν* *α* *επιμασειν* Apoll. Et *καταμασειν* *επιμασειν*, Soph.
in Aiaze. Item cum dat. ut *επιμασειν* *εις* *επιμασειν*, ex Plur. apophi-
tha. *Επιμασειν* *α* *επιμασειν*, ut *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Odyss. 2. Sic
επιμασειν *α* *επιμασειν*. Apud Dem. Et cum dat. ut Xen. *επιμασειν* *α*
επιμασειν *α* *επιμασειν*. Et cum accus. ut apud Sophoc. in Aia-
ze, *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Apud Manth. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, invidens alicui. Item peruecio, ut Xen. *επιμασειν* *α*
επιμασειν *α* *επιμασειν*, ad telorum iactum peruenierunt. Et *επιμασειν* *α*
επιμασειν, Iliad. 2. *επιμασειν*, ut quis ad gloriam perueniat. Item
ingredior, i. gradior, incedo, ut Plutarch. in Lyc. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*.
Επιμασειν, species salutaris. Helych.
Επιμασειν, qui inscendit, incedit. Od. 8. v. 161. Item
pro *επιμασειν* seu *επιμασειν*, item pro mobili & agili. A cepitur
& pro *επιμασειν*, ut O. 4.
Επιμασειν, scansio. Plur. de mundo, item basis, fundamētum.
Επιμασειν, occupatio rei alienae. Hypetidi apud Poll.
Επιμασειν, scansionis, ut *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, machina
scandendis muris accommodata, quae & *επιμασειν* *α* *επιμασειν* dicuntur.
Quo vocabulo Synes. metaphoricē vsus est pro honoribus &
in rebus quibus ad maius fastigium ascenditur.
Επιμασειν, inscensor, uector, eques, equo infidens. Greg. I-
tem qui vane aut sua aut conducta vntur. Plerique pro classifica-
tio milite capitur, & qui non remigandi causa, sed tantum pu-
gnandi narem conscendit. Polyb. lib. 16.
Επιμασειν, ad epibatas pertinens. Et *επιμασειν*, milites
classarii, apud Aristot.
Επιμασειν, qui conscendi potest, ut *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, Plur. *Ε-*
επιμασειν (proparoxit), subditus, obnoxius. Areth.
Επιμασειν, nautium, merces pro conscensa nauis. Od. 3.
Επιμασειν, n. pons qui machinis admoetur ad muros ve-
bium scandendos, ut Bud. apud Artianum interpr. Item meta-
phor. pro gradu & via ad rem aliquam. Suid.
Επιμασειν, som epibatas aut vector. Item ascendo, ut apud
Luc. cum genit. Item vehos, super gradior, initor, insilio, in-
cumbo, cetera. Item inuado & occupo, mihi vsurpo, ut Plur. in
Aut. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Item pro inire, de anima-
libus dictum, vide Ichol. Aristoph. in Ran. Apud Xen. in Sym-
pol. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, exp. percurrere.
Eπιμασειν, a, quomodo hic pertinere, vide suo loco.
Diamp. *Ανιστάσε*, inaccessus, ad quem accedere non li-
cet. Plur. in Lyc.
Ανιστάσε, vicium inscendor vel contra conscendo.
Καταμασειν, descendendo. Xen. *καταμασειν* *α* *επιμασειν*. Item descen-
dendo, i. demitto me. Basil. ad lib. 3. *καταμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*. Item incuro, competo, congruo, apud
Aristot. Pol. 7.
Καταμασειν, u. o. descensus.
Καταμασειν, tanquam descendendo.
Καταμασειν, descensus.
Καταμασειν, q. d. descensor.
Καταμασειν, etiam dicitur apud poetas, pro *καταμασειν*, i-
tem *καταμασειν* pro *καταμασειν*. ut *καταμασειν* *α* *επιμασειν*. *κατα-*
μασειν *α* *επιμασειν*, de quibus Eustath. Et scem. gen. *καταμασειν* *α*
επιμασειν apud Apoll. exp. decliuis via. Item *καταμασειν* pro *κα-*
μασειν, ut *καταμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, per quas descen-
dere possunt homines.
Diamp. *Απικαμασειν*, exp. descendendo.
Επιμασειν, exp. in idem descendendo.
Προεπιμασειν, ante descendendo.
Προεπιμασειν, i. insuper descendendo. Assertur ex Cebet, pro
descendo.
Συκαμασειν, vna descendendo. A Polybio ponitur pro descen-
dendo in locum hosti equum. Apud Aristot. pol. 7. cozo, con-
uenio, incuro, i. competo. A Polybio ponitur pro demitto
me, deo me, flecto animum meum. *Συκαμασειν*, demis-

ho. Synes. Greg. *Συκαμασειν*, cum demissione apud Arrian.
Τρομαμασειν, clam descendendo. Thuc. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, exp. e mutis descendentes.
Μεταμασειν, digredior, transgredior, transeo. Arist. Pol. 7. *επιμασειν*
α *επιμασειν* *α* *επιμασειν*.
Μεταμασειν, transitio.
Μεταμασειν, q. d. transitio, ut *μεταμασειν* *α* *επιμασειν*, apud Phila.
Μεταμασειν, ut *μεταμασειν* *α* *επιμασειν*, apud Phil. qua transitu
moueri & quasi locali motu vi queunt.
Diamp. *Απικαμασειν*, apud gram. verba intransitiua
Απικαμασειν, obliuio in transitu. Plur.
Παραμασειν, transgredior, transcendendo, ut *παραμασειν* *α* *επιμασειν*
violare leges. Item pratereo, ut Arist. in Occor. om. 2. *παραμασειν*
α *επιμασειν*.
Παραμασειν, transcenditor, vnde *παραμασειν* *α* *επιμασειν*, Thuc.
3. violata lex.
Παραμασειν, transgressio, ut *παραμασειν* *α* *επιμασειν*. In comce-
dijis quid significet, vide apud Ich. Aristoph. Hinc *παραμασειν*
α *επιμασειν*, versiculi quibus kulinodi *παραμασειν* con-
stat.
Παραμασειν, poetas idem quod *παραμασειν*. vnde & pro deli-
cto apud Hesiod. in Theog.
Παραμασειν, transgressio, violator legis. Item qui e curru
pugnat. Xenop. *Παδ.* 7. Pro eodem dicitur & *παραμασειν* apud
Hom.
Diamp. *Απικαμασειν*, ut *απικαμασειν* *α* *επιμασειν*, apud Epi-
ctetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.
Απικαμασειν, in epist. ad Hebr. c. 7. exp. sacerdotium
quod praterite non potest; & ex sequenti. sacerdotium perpe-
tuum. *Απικαμασειν* *α* *επιμασειν* pro *απικαμασειν*, apud Galen.
α *επιμασειν*, & apud Paulum Aegin. compositio cuius facultas
non fallit.
Περισμασειν, circumceo. Et apud Homer. circumceo protegendum: &
circumcedendo protego.
Περισμασειν, ex Pollice exponitur pedibus alternatim motis;
Περισμασειν, praegredior, antegredior, praecedo. Arist. *επιμασειν*
α *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Et metaph. antegre-
dior, anteco, antecello, supeto, ut Il. 2. v. 125. *απικαμασειν* *α*
επιμασειν *α* *επιμασειν*. Ab Hesiodo accipitur
& pro pialum, imperium obtineo. *Περισμασειν* *α* *επιμασειν*. Item
progredior, prodehor, metaph. etiam Polyb. *καταμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit.
Dicitur etiam dicitur vnde *παραμασειν* *α* *επιμασειν* progressu
temporis. Item *παραμασειν* *α* *επιμασειν* vel *επιμασειν* qui est
aetatis prodehor. Vitatius tamen *παραμασειν* vel *επιμασειν*
sine adiectione. Item progredior, i. pudeo, ut *παραμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, apud Chrysol.
Προμασειν, praegressio vel progressio. Exp. & *προμασειν* *α* *επιμασειν*
ab Helych.
Προμασειν, inter progrediendum, inter eundem, apud Hesiod.
Προμασειν, exp. progressus. A Suid. exp. salus apud Arist. in Plur.
Προμασειν, ascendendo conscendo, Il. 2. *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*. Cum dat. in soluta or. ut Plur. *προμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*. & *προμασειν* *α* *επιμασειν*. Est etiam accen-
do, vnde *προμασειν* *α* *επιμασειν* apud Polyb. At Il. *καταμασειν* *α* *επιμασειν*
est pro *καταμασειν*, calcibus insultans.
Προμασειν, atceulus. Item atceulus, apud Polyb.
Προμασειν, ut *προμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, ex Xen. lo-
cus quem quis conscendere, vel ad quem accedere nequeat.
Diamp. *Απικαμασειν*, inaccessus, ut Luc. in Canc. *απικαμασειν*
α *επιμασειν*.
Συμασειν, congregator, pedem confecto. Soph. in Aiaze. *Ο* *υδ* *α*
επιμασειν *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Ichol. exponit *συμασειν*. Item
conuenio, i. anigo, pacifcor, serdat iuro. Thuc. *συμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. cum illis
perigerunt, vel serdat iurunt. Aliis cum *συμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*. Et *συμασειν* *α* *επιμασειν* ex Hece-
doto in Chione. Et ex Aristoph. *συμασειν* *α* *επιμασειν*, met. nos con-
uenit. Idem in Ranit. *Ο* *υδ* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, non conueniebat Atheniensibus cum Aeschylis. Item
consentio, ut apud Synes. epist. 25. *συμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*
α *επιμασειν*, lingua cum mente consentiebat. Et *συμασειν* *α* *επιμασειν*
conuenit, consentiancum est, saepe apud Aristot. Item contin-
uo, enenio. Dem. *συμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. Et Thucyd.
lib. 2. *συμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*. hoc Atheniensibus vni ve-
nerat. Sapphine ponitur cum infinit. Apud Plat. epist. 7. cum
participio. *συμασειν* *α* *επιμασειν*. Et impersonaliter *συμασειν* *α* *επιμασειν*
contingit, euenit. *Το* *συμασειν* *α* *επιμασειν* *α* *επιμασειν*, seu *συμασειν* *α* *επιμασειν*,
quod contingit, interdum euenit exp.
Συμασειν *α* *επιμασειν*, per accidens.
Συμασειν *α* *επιμασειν*, euenit, casus fortuitus. Item propofitio
ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens, inquit
Suid. vide & Annon.
Συμασειν *α* *επιμασειν*, compofitio, pacificatio. Thuc. lib. 1. *απικαμασειν*
α *επιμασειν*. Et *συμασειν* *α* *επιμασειν*, lib. 1. Item *συμασειν* *α* *επιμασειν*,
euenit.

Καὶ ἀποβήδων, subijcio.

Πρῶτος ἀλλω, q.d. praesubi jcio. ferē idem quod praestruo, praemolior, & fundamentu loco pono. Theuast. de anima.

Alia composita sine praepositione, ac primum in βλας aut βλας desinentia.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, nondum iactus, nondum coniectus, vt idē ἀβλας, Od. 4.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, idem, vt ἀβλας βλας, tela nondum missa, item non iatus, vel non iatus sagitta, quem sagitta seu telum non f. i. j. II. d.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, vt ἀβλας βλας, vide in ἀβλας βλας.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, videre canicula percussus, sideratus. Proprie dicitur de plantis novellis quum siccata tellure humore trahere nequeunt aut sidere quocumque modo afflantur, unde homines ardescite corpore **ἀβλας** dicitur, i. siderati dicuntur, vt Bud. in Pād. docet.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, idem, Theophr. lib. 7, de caul. pl. c. 10.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, sive iatus, i. fulmine tactus Enit.

Καρναβλας, fulmine tactus, Theophr. hist. pl. lib. 3 cap. 9.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, lapidibus petrus seu impetus, Epigr. lib. 1, At. d. βλας dicitur, de iactu lapidum quasi collumante, seu de collimatione cum iactu lapidum facta.

Ναρβλας, minus, minus tactus, Epigr.

Ναρβλας, in quem mines tactata decidunt, nitibus obtentus, vt **ναρβλας** dicitur in Epigr.

Ποδβλας, de sidereo tactus vel caput, vt **ποδβλας** dicitur in Epigr.

Ποδβλας, idem cupidinis telus tactus, in Epigr.

Σελάβλας, q. d. a luna percussus lunaticus, lymphaticus dicitur frequē, ἄβλας dicitur. De mulieribus dicitur **συνάβλας** & ἀβλας dicitur, vt ἀβλας dicitur & ἀβλας dicitur de vitis.

Τηροβλας, dicitur mitorum seu narum deceptor, Helych.

Χιροβλας, hinc obrutus hinc conspersus, nitibus tactus, Aristoph. in Nab.

Alia composita a βλας, aut βλας aut βλας facta, vt idem sine praepositione.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui nondum amisit dentes, videlicet indicies, ob idque adhuc iuuenis est, Bud. ex Aristot. An Suidas ita etiam dicit pulum qui nondum habet dentes iuuenis.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, idem quod ἀβλας dicitur, Suid.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, ancora, Bud. An Suid. clie. p. 10. τανγι j. Plut. Sont qui esse scribat instrumentu ad iaciendam vel tenenda ancora.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, iacens spinas vel emittens spinas, Nicand.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, iaculi vibrator, iaculator. Opp. de venat. lib. 3.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, iaculator, proprie qui e summirate loci aliquis iaculator, vel summiratam versus, Αβλας dicitur, vt de in Anth. epigr. ἀβλας dicitur.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, frequenter iaculus, iaculus. Proprie ex edito quopiam loco iacula emitto; quasi eē **αβλας** dicitur, aut summiratam vel cacumen aliquod verus iaculus, & iaculationem dirigo, quasi τὸ ἀβλας dicitur. Item missilibus pupo, velitor, velitarem pugnam inco. Exponitur etiam certantibus praestitia facio, ferentationum dimicatione vtot. Suid. & qui exp. pugnam iaculo, apud Luc. Xen. Thue. etc. Metaphorice etiam caput **ἀβλας** dicitur, vt & velitor apud Latinos, vt apud Herodian. I. 8. **ἀβλας** dicitur, **ἀβλας** dicitur, **ἀβλας** dicitur, **ἀβλας** dicitur, iaculatio. Plat. de leg. l. 7. item velitatio, velitans pugna, praedidium pugnae, Luc. Xen. Et metaph. pro velitatioe qua fit verbis, **ἀβλας** dicitur, vt & iaculator, velies, ferentation. apud Alian. **ἀβλας** dicitur, velitem tela, apud eundem.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, radios iacientes, radios eiaculars, Αβλας dicitur, radiorum eiaculatio, apud Plutarch.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, radios iacio, radios eiaculor, radio. Αβλας dicitur, apud Athen. irradior.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, flores iacicus vel emittens.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, flores iacio, spargo flores.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, quomodo huc pertinet, vt se suo loco.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, q. d. sideris percussio, i. sideratio. Theophr. de caul. plant. lib. 5 c. 10.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, dicitur fidere (canticula) h. p. r. Theophr. de caul. pl. lib. 5 c. 11. Αβλας dicitur, idem quod ἀβλας, ibidem.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, dicitur, Helych.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, q. d. sideris percussio, i. sideratio, moribus arborum afflaturum fidere, quocumque modo id acciderit. Bud. in **ἀβλας** dicitur, qui dextra manu iacit telum. (Pand. **ἀβλας** dicitur, qui secundum dentes iacit, Poll. **ἀβλας** dicitur, q. d. **ἀβλας** dicitur, apud Eurip. alij exp. telum ancers. Alij tela bina **ἀβλας** dicitur, idem quod **ἀβλας**, Helych. & Poll. **ἀβλας**, apud plus, in Eior. idem quod **ἀβλας**, seu **ἀβλας** dicitur, q. d. **ἀβλας** dicitur, esse videtur.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui rete iacit, piscator retarius, Poll.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, sive missus. vt exp. apud Eurip. Possit esse etiam idem ac **ἀβλας** dicitur.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui diuicium iacit, ni dicitur in sublime iaculatur, **ἀβλας** dicitur, totum iacient, totum iurgens, vt **ἀβλας** dicitur, in Theophr. l. 3 c. vt. de caul. pl. aut t. scidus, totientis. Et **ἀβλας** dicitur, apud eundem, [dit. poll. l. 9.

Αβλας, ἔτος, δὲ ἄ, cui iacustiale cedit, vt cui alea infelici iactu ecci-

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, Atheniensibus esse dicit conicere seu coniectari, vt **ἐκβαλας** dicitur, vt **ἐκβαλας** dicitur, Metaph. ab his qui temere & prout casus fert, tela conicunt.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, emittens iaculis, ab **ἐκβαλας** & **βλας**, iustato a in a, metri caul. II. a. Epith. Apollinis pro quo **ἐκβαλας** dicitur.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, iaculatio e longinquo, II. a. **Εκβαλας**, longe seu procul iaculando, Suid. epith. 13.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui cervos iaculis hupit, vt **ἐκβαλας** dicitur, apud Plut. Generaliter pro quouis ferarū agricellum venatore capitur, vt Eust. annot. II. a. **Εκβαλας**, ceruorum iaculatio, ceruorum venatio. Soph. in Ajax. **Εκβαλας**, festum, apud Phocenses in honorem Dianae venaticis, Plut.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, Februarius mensis, quem a fegendis ceruis dictum volunt, qui illo mense Dianae **ἐκβαλας** immo latentur. Dicitur autem poeticē **ἐκβαλας** pro **ἐκβαλας**, v. e. i. s. in metri causa, vt annotat Eust.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, verba probrosa in aliquem iaciens, verbis probrosis impetens, conuictor, blatero **ἐκβαλας** dicitur, vt **ἐκβαλας** dicitur, vt Eust. exp. II. C. **Εκβαλας**, conuictum, noxæ Od. 4.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, verbis probrosis impeto, **Εκβαλας**, idē vt **ἐκβαλας** dicitur.

Εκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, appositus in etia pl. ora sumpta ab arte iaculandi, recti ad locum, ad quem iaculi dirigitur, tendens. Phil. de mundo. **Εκβαλας**, recto & destinato iaculo, idē Philo. Et Basil. **Εκβαλας**, rectus iactus, recta coniectura, **Εκβαλας**, dicitur conicco, idem Philo.

Ηκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui solis radis quasi ferunt, Soli expositus, Theophr. **Ηκβαλας**, ferat recte seu ferre, vt faciunt venatores, in Epigr.

Ιδβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui recta iacit seu pronocitur.

Ιδβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui sagittas eiaculat, item venentis eiaculars, vt e. natu vt **ιδβαλας** dicitur, apud Herodia. lib. 3.

Ιδβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, sagittas iaculo, sagittas emitto, Epigr. item venentium iaculo seu enatio, veneno iaculo, **Ιδβαλας**, [de camp.] pro eodem, Hipp. ep. 10.

Ιδβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui tridenti pisces figit, piscator, [de camp.] dicitur.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, vt **κεραβλας** dicitur, scien quod cornu contigit seu in cornu incidit, Theophr. de caul. pl. lib. 4 c. 14. Metaph. significat dnrum, praesactum, intra stabilem, apud Platonem, vt docet Plut. Synop. 7. Probl. 1.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, fulminis iaculatio, ex Luc. **Κεραβλας**, fulminis iaculatio, **Κεραβλας**, fulminis iaculatio, i. iaculatio, i. iaculatio, vt e. cl. fonda, Epigr.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, lepores impetens, vt **κεραβλας** dicitur, in Epigr.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, lignum quo lepores fugientes petuntur, vt exp. apud Theocr. Idil. 4 & 7. **Κεραβλας**, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur, apud Calim. **Κεραβλας**, vt dicitur, locus ubi lepores figuntur, Suid.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, lapides iaculans, lapidibus impetens, vt **κεραβλας** dicitur, apud Ioseph. Et **κεραβλας** dicitur, vt lapides iacit, Thuc.

Κεραβλας, ἔτος, δὲ ἄ, lapido lapidibus peto, lapidibus obruo, Mar. 12. **Κεραβλας**, malo seu malis peto, Et **κεραβλας** dicitur, venentem aliquo illecebra inuito seu incitis, quod **κεραβλας** dicitur, Veneti sic iaciunt, vt dicitur, Theocr. & Aristoph.

Ναρβλας, ἔτος, δὲ ἄ, idē quod **ναρβλας**, supra, vt **ναρβλας** dicitur, vt idem, apud Plut. in Sertorio.

Οκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, centro, exagito, stimulo, Epigr.

Οκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, celeriter iaculo, i. iaculando celer sum.

Οκβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui recta pronocitur, idem quod **ιδβαλας** dicitur, Helych.

Ορμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, piscator quoniam **ορμβαλας**, i. i. lineam piscatoris in aquam iacit ad capiendos pisces in Epigr. [Rhod.]

Ορμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, serpentis percussor, Epith. Apoll. in oio Simanus **Ορμβαλας**, oculos iaculo seu conicco.

Πεμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, veteratorius, v. ceterator, Plut. in Themi. d. ἀβλας dicitur, **πεμβαλας** dicitur, Exponitur etiam, inconstans, mutabilis, qui facile in diuersum resoluatur, **Πεμβαλας**, dolus, inconstans, seu auatio animi, Suid.

Πεμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, lapides eiaculars, Xen. Polyb. Et apud Iosephan. liq. lib. 9. **πεμβαλας** dicitur, vt **πεμβαλας** dicitur, machinee qualesiades eiaculars, **Πεμβαλας**, idem, vt **πεμβαλας** dicitur, apud Polyb.

Πεμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui taxillis iudens plurima puncta fortitur am facit, **πεμβαλας** dicitur, ludere taxillis, **πεμβαλας** dicitur, vt **πεμβαλας** dicitur, vide Pol. Et **πεμβαλας** dicitur, apud eundem.

Πρωβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui primus iaculatur, Epigr. **πρωβαλας** dicitur, equus qui primos dentes emitit, Suid.

Πρωβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, primus iaculo, Plut.

Πυρβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, ignes iaculans, vel aptus ad iaculandos ignes, vt **πυρβαλας** dicitur, i. i. i. i.

Ρεμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, qui radices emittit & quasi eiaculars, **ρεμβαλας**, radices mitto, radices ago, vt **ρεμβαλας** dicitur, in Epigr. (dno & impulsio.)

Ρεμβαλας, ἔτος, δὲ ἄ, vt **ρεμβαλας** dicitur, in Epigr. expon. sono nauibus, **ρεμβαλας**, iaculum iaculans, vt **ρεμβαλας** dicitur, [de camp.] dicitur.

Uxor *Bacchantis* pro *Bacchantis* à nonnullis usurpatum fuisse ex Phynicho annot.

Baccha, *Baccha*, vide in *Baiyu*.

B A Σ Σ Α Ρ Α, siue *Baccharum*, nomen calcamentum emulsum ita dicti *αδω* τὸ τῆ βασιλ ἀρρηνας, vt Etyim. tradit. Idem annot. proprie significat *πλευ βασιλ*, & Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò *Βακχα* esse dicit Bacchi nutrices, ita nominatas *δὲ τὸ βασιλ* ἵνα ἀπὸ τοῦ βασιλ *δὲ τὸ βασιλ* ἵνα ἀπὸ τοῦ βασιλ.

Item pro meretrice poni traditur, quod viciati furore quodam in libidinem eiat, vt *αὐ βακχα*, quæ, *Βακχα* dicuntur, Bacchio quodam & lymphato furore perhibentur agitata fuisse. Accipitur & pro vulpe: in qua signif. dicitur & *Βακχα*, & secus dicitur Herodotum, vt refert, Etyim. itidemque Suid.

Βακχα, vulpinus Hefych.

Βακχα, (diminut.) significat non solum *πλευ βακχα* *πλευ βακχα*, sed etiam *πλευ βακχα* *πλευ βακχα*, vt Etyim. testatur. Item pro meretrice ex Epigr.

Βακχα idem quod *Βακχα* bacchus in Epigr.

B A Σ Τ Α Ζ Ω, porro, vt hauii onera portantes, Aristot. de mundo, *Βακχα* *βακχα* *βακχα* *βακχα*. Hinc *βακχα* *βακχα* *βακχα* *βακχα*. Scribit tamen Suidas *Βακχα* *βακχα*. Atticus non esse *βακχα*, sed id aliquam manu contrectando eius pondus explorare, vt Od. φ. ν. 405. *Αὐτὴν ἴσως μίσην τέρην ἰθάσσου ἔχου παύση*.

Idem Suidas exponit etiam *δευμα*. Pro sephite afferunt ex Soph. in Aiace, *καὶ κὺ φασὶν τὸν κερ φερῶ ὡς μὲ βακχα*.

Βακχα, *βακχα*, *βακχα*, *βακχα*. Hefych.

eniam piscis nomen quem Plinius modò batrachem, modò nam vocat. Aristot. autem inter *εὐα* recenset. Item tumor sub lingua maximè pueros infellans: de quo Aetius. Hefychio est etiam species *εὐα*.

Βατραχία, *βατραχία*, *βατραχία*, *βατραχία*. Suid.

ἔχει. Item ἐπιθυμῶν (concupiscere) & μὲν γυναικείας καὶ ἐπιθυμῶν τι σφραγίσαν. Item per delicias consumo bona, per nequitiam vinum, inquit Bud.
 Βλακῆσι δαι. Eust. ait esse μαραιίνην, desipere. apud Xen. autē, Βλακῆσι δαι. socordia, inertia, ignavia. Xenoph. Pxd. 7.
 Βλακῆσιμα, quod per socordiam fit.
 Κατὰ βλακῆσιμα (comp.) idem quod βλακῆσιμα seu βλακῆσιμα. Hinc κατὰ βλακῆσιμα καὶ κατά μῆλοντες. Greg. socordie dediti. vel in mollitiem incontinenti que effusi. item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.
 Κατὰ βλακῆσιμα, socorditer, per socordiam, remisso animo, remissē. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑΠΤΩ, F. *βλαπτομαι*, lædo, damno afficio, noceo. Plat. in Apol. ὡς ἐμὴ μίση βλάπτει ἡ ὕμνος αὐτοῖς. Dicuntur & dii βλάπτειν quem cladem seu noxam aliquam immittunt, vt II. βλάπτει γὼ δ' ἄλλων. Et Xen. in Symp. ὡς μὴ δῶκε βλάπτει. Cum gen. vt Od. α. βλάπτειν κατὰ δόξα, ab itinere quecipiam impedire, seu itinere alicuius impedimentum afferte.

ΒΛΑΠΤΩ, in iuria afficio, damno afficio, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro προκοπῆν & ἐμποδίζε-
 Βλάμματα, detrimentum. [δαι, vide Eust.
 Βλάμματα, damni illatio, noxa. Plat.
 Βλαπτικῶς, nocuus, lædendi & damnum inferendi vim habes.
 Βλαπτικῶς, idem quod βλαπτικῶς. vnde II. τ. βλαπτικῶς ἵσταί τε ἐντι.
 Βλαπτικῶς, noxa, damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. in Pluto.
 Βλαπτικῶς, idem. Plat. de leg. 3. & Aristoph. in Ras.
 Βλαπτικῶς, ὡς ἐνοχίος, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.
 Βλαπτικῶς, ἴσως, idem. Nic. in Alexiph. καὶ νῦν βλαπτικῶς πᾶσιμα.
 Βλαπτικῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compofit.
Ἀβλαπτικῶς, ὡς ἐπὶ ἡβονε, experis, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens innocuus.
 Ἀβλαπτικῶς, ὡς ἐπὶ ἡβονε, innocuus, innocuus, non nocens, vt ἡβονε καὶ ἀβλαπτικῶς. Plat. 2. de rep. Item in colomis, illæsus, innocuus, noxa experis. Xen. 5. Cyt. Pxd. ὡς ἐπὶ ἡβονε ἀβλαπτικῶς ὁμοῦ τὸ ἀβλαπτικῶς παρὰ χεῖρα.
 Ἀβλαπτικῶς, innocuus, innocuus. Item innocens, illæsus.
 Ἀβλαπτικῶς, innocentia. Cic. libro 3. Tulcul. Item incolu-
 mitas, indemonitas.

Ἀβλαπτικῶς, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.
Ἀβλαπτικῶς, lædo, ob lædo. Ἀβλαπτικῶς, lædor, damnum accipio. Item, p̄noce, iacturam facio apud Soph in Aiace. Τῶν δὲ Νεωβλάπτειν ἀρτίως φίλων, priuatam tali amico.
Ἐπιβλαπτικῶς, in super noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3.
Ἐπιβλαπτικῶς, noxios, damnosus, detrimentosus.
Decomp. Συναπιβλαπτικῶς, vna lædi. Ex Aristot. polit.
Ἐπιβλαπτικῶς, qui lædi seu cui noceri facile potest.
Θεοβλαπτικῶς, q. d. cui à Deo damna & pœna imponuntur. Item peculiariter, cui Deus absulit intelligentiam. Bud. exp. aduerio numine agens, à Deo reprobarus. Herodot. in Clione.
Θεοβλαπτικῶς, exp. dira stoliditas. apud Aesch. [Rhet. 3. κατὰ βλαπτικῶς, lædo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Aristot.
Νοεβλαπτικῶς, mente læsus, cui læsâ est mens. qui non est sanus mentis, mente captus.
Προβλαπτικῶς, ob lædo, noceo. Chrysolom.
Φρενοβλαπτικῶς, mente læsus, mente captus. Hippocr. epist. ad Demag. Φρενοβλαπτικῶς, dementes, in læde, more eius qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.
Φρενοβλαπτικῶς, amentia, dementia, apud Hefych. & Suid.
Κοράμβλα, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Αμβλῶς.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, F. *βλασταίνω*. Aorist βλάστασθαι, germino, triticum vel fructu de plantis. Et generaliter pro nascor. originem doco, vnde apud Soph. ἔφ' ἀέρος ἔσταν θύοις βλαστανῶν. Idem, ὅς ἐστιν αἰ θύοις σου βλαστανῶν. Aeschylus. Α φ τ ε καὶ τὰ βλαστανῶν βλάστασθαι. Item prodo. Alex. Aph. καὶ τὰ καὶ τὰ χερμα βλάστανῶν ἢ βλασταίνω.

Βλαστῆμα, ἢ ἄνθος, germinum, id ipsum quod germinando prodiit. Gregor. Iſocrat.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinatio. Theophr. Exp. & fructu in choatio.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinandi vim habens. Theophr.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinatio, propagatio. Theophr. βλαστῆσις, ἢ ἄνθος. Metaph. Plato incrementum vocat. Et Plat. de Niobe, βλαστῆσις ἢ ἄνθος βλαστῆσις.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, pro eodem, Nicand.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinum. Theophr.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinandi propensio. Theophr.
Compofit.
Ἀναβλαστῆσις, repullulo, regeneratio, renascor. Interdum pro βλαστανῶν. Plat. de leg. 3. ἐπιβλαστῆσις ἢ ἄνθος βλαστανῶν.
Ἀναβλαστῆσις, quod renascitur. Poll.
Decomp. Συναβλαστῆσις, vna germina protrudo. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 6.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germino, vel parum egermino.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germinatio. Et generaliter per translationem, pro prole, vt apud Plat. in Symp.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germinatio.

Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germino, pullulo. Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 9.
βλαστῆσις, germinatio.
Ἐβλαστῆσις, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3.
Ἐβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, id quod egerminauit.
Ἐβλαστῆσις, germinatio. Diol. li. 1. ἐβλαστῆσις ἢ φόλλω.
Ἐπιβλαστῆσις, supergermino, in super germino. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 7. Ἐπιβλαστῆσις, idem. Ἐπιβλαστῆσις, supergerminatio.
Ἐπιβλαστῆσις, supergerminandi vim habens. Theophr.
Decomp. Προεπιβλαστῆσις, incrementum germinum accipio.
Μεταβλαστῆσις, germinum mutuo, mutuo germino pullulo.
Παραβλαστῆσις, circumpullulo, & renascor, seu (vt alij exp.) adanata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.
Παραβλαστῆσις, quod ita circumpullulatur & renascitur. Poll. 1. 7.
Παραβλαστῆσις, circumpullulatio illa. Theophr.
Παραβλαστῆσις, exp. ramulus, nepos. Quibusdam βλαστῆσις sunt aduata, aliis aduata sunt sine appendices, atq; ramuli qui iusto germini aduascuntur & succrescunt, quasiq; proles noua atque altitudo, e caule sponte pullulant quos si ab radice pullulent, stoloones potius Latine dici itidem scribunt, quæ si Pinitio inuulis fit fructuatio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 4.
Παραβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, qui sic aduascitur & circumpullulatur.
Decomp. Ἀπὸ βλαστῆσις, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.
Προβλαστῆσις, prægermino, prius germino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16.
Προβλαστῆσις, quod prægerminauit, præcedens germinum.
Προβλαστῆσις, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat. I. K. Hod. quia egerminans vitium palmitibus illi heret diuina res, vel quum eisdem foret putatur.
Ὀμοβλαστῆσις, similiter germinare, germinis ratione conuenire. (caus. pl. lib. 1. c. 27.
Υπερβλαστῆσις, germinationis modum excedo. Theophrast. de Υπερβλαστῆσις, germinationis modum excedens. Theophr.
Υποβλαστῆσις, in pullulo.
Alia compofit. βλάστη ex βλάστη seu βλαστῆσις.
Ἀβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, ἢ non germinans, sine germino, non pullulans, infecundus. Theophr. cui & opposit βλαστῆσις.
Ἀβλαστῆσις, idem quod ἀβλαστῆσις. Theophr.
Ἀβλαστῆσις, non germino, vel male germino. Ἀβλαστῆσις, non germinans, germinatio non valens. Theophr.
Ἀβλαστῆσις, semper germinans. (natio)
Ἀβλαστῆσις, ἢ semper germino. Ἀβλαστῆσις, perpetua germino, ἀβλαστῆσις, germinum in cacumino habens.
Ἀναβλαστῆσις, vt ἀναβλαστῆσις ἀρίστη germinum emittit, ex Theophr.
Ἀναβλαστῆσις, recens germinans. Theophr. (natio)
Ἀναβλαστῆσις, difficulter germinans. Δυσβλαστῆσις, ἢ difficulter ger-
Ἐυβλαστῆσις, & εὐβλαστῆσις, bene germinans. Theophr. εὐβλαστῆσις, ἢ & εὐβλαστῆσις, u. copia germinatio. Theophr. εὐβλαστῆσις, ἢ bene germino, idem.
Κακοβλαστῆσις, & κακοβλαστῆσις, male germinans. κακοβλαστῆσις, ἢ male germino. Theophr.
Λαττοβλαστῆσις, uentosa germinatio edens.
Νεοβλαστῆσις, qui nouissime germinauit.
Ὀμοβλαστῆσις, simul germinans.
Ὀμοβλαστῆσις, ἢ εὐβλαστῆσις, seu id germinans. O. βλαστῆσις, seu id germino. Theophr.
Παλιμβλαστῆσις, & παλιμβλαστῆσις, iterum germinans. Theophr.
Παλιμβλαστῆσις, multum germinans. παλιμβλαστῆσις, u. verissima germinatio.
Πρωιμβλαστῆσις, & πρωιμβλαστῆσις, mature germinans. Theophr.
Πρωιμβλαστῆσις, mature germinatio, seu præcox germinatio.
Πρωιμβλαστῆσις, mature germino. Idem.
Πυκνοβλαστῆσις, dense germinans.
Συμβλαστῆσις, congerminans. Itē germinatione iunans. Theophr.
Ταχυβλαστῆσις, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑΤΤΙΟΝ, *βλαττιον*, apud Aetiuam & recessiores medicos Græcos dicitur os anterioris nariū purpuris. Causam appellationis huius exposuit Leonh. Fuch. de compos. medic. lib. 2.
 Βλαττιον, vide in βλαστῆσις.

ΒΛΑΥΤΑΙΑ, genus calcæamoti, sicut & βλαύται ἢ βλαύται. vnde to in Symp. ἐστὶ γὰρ εἰ Σαυρατῶ ἐστὺ γένος λαμυδριῶν τῆς βλαύταις ὡς τὸ εἰς μύθου &c. Et apud Athen. 1. 12. βλαύταις τῆς βλαύταις, u. τὸ cterpidula seu sandalolum. Athen. lib. 8. Legitur & apud Aristoph. & in Epigr.
 βλαύταις, in duere aut verberate sandalio. Hefych.
Ἀβλαύταις, (comp.) exp. ex calcæatus, dis calcæatus, qui nudis pedibus incedit. Hefych.
 Βλαύταις, &c. vide in βλαύταις.

ΒΛΕΝΝΑ, ἢ mucus; frigidijs humidisque succis quem omnes φλέγματα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facit. nar. Hippocrates ita nominare consuevit crassioiorem pituitam. qualis ē cerebri per palatum & nares descendit.
Βλεννώδης, ἢ ἄνθος, ἢ mucus. Hippocr. βλεννώδης, ad ὄσθ. idē. Peculiaritate.

ΒΛΑΥΤΑΙΑ, genus calcæamoti, sicut & βλαύται ἢ βλαύται. vnde to in Symp. ἐστὶ γὰρ εἰ Σαυρατῶ ἐστὺ γένος λαμυδριῶν τῆς βλαύταις ὡς τὸ εἰς μύθου &c. Et apud Athen. 1. 12. βλαύταις τῆς βλαύταις, u. τὸ cterpidula seu sandalolum. Athen. lib. 8. Legitur & apud Aristoph. & in Epigr.
 βλαύταις, in duere aut verberate sandalio. Hefych.
 Ἀβλαύταις, (comp.) exp. ex calcæatus, dis calcæatus, qui nudis pedibus incedit. Hefych.
 Βλαύταις, &c. vide in βλαύταις.

ΒΛΕΝΝΑ, ἢ mucus; frigidijs humidisque succis quem omnes φλέγματα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facit. nar. Hippocrates ita nominare consuevit crassioiorem pituitam. qualis ē cerebri per palatum & nares descendit.
Βλεννώδης, ἢ ἄνθος, ἢ mucus. Hippocr. βλεννώδης, ad ὄσθ. idē. Peculiaritate.

ΒΛΕΠΩ, F. *βλέπω*, iuro, intueor, aspicio. Plat. in Apol. ὡς ἐμὴ μίση βλάπτει ἡ ὕμνος αὐτοῖς. Dicuntur & dii βλάπτειν quem cladem seu noxam aliquam immittunt, vt II. βλάπτει γὼ δ' ἄλλων. Et Xen. in Symp. ὡς μὴ δῶκε βλάπτει. Cum gen. vt Od. α. βλάπτειν κατὰ δόξα, ab itinere quecipiam impedire, seu itinere alicuius impedimentum afferte.

ΒΛΕΠΩ, iuro, intueor, aspicio. Thuc. Xen. Item pro προκοπῆν & ἐμποδίζε-
 Βλάμματα, detrimentum. [δαι, vide Eust.
 Βλάμματα, damni illatio, noxa. Plat.
 Βλαπτικῶς, nocuus, lædendi & damnum inferendi vim habes.
 Βλαπτικῶς, idem quod βλαπτικῶς. vnde II. τ. βλαπτικῶς ἵσταί τε ἐντι.
 Βλαπτικῶς, noxa, damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. in Pluto.
 Βλαπτικῶς, idem. Plat. de leg. 3. & Aristoph. in Ras.
 Βλαπτικῶς, ὡς ἐνοχίος, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.
 Βλαπτικῶς, ἴσως, idem. Nic. in Alexiph. καὶ νῦν βλαπτικῶς πᾶσιμα.
 Βλαπτικῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compofit.
Ἀβλαπτικῶς, ὡς ἐπὶ ἡβονε, experis, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens innocuus.
 Ἀβλαπτικῶς, ὡς ἐπὶ ἡβονε, innocuus, innocuus, non nocens, vt ἡβονε καὶ ἀβλαπτικῶς. Plat. 2. de rep. Item in colomis, illæsus, innocuus, noxa experis. Xen. 5. Cyt. Pxd. ὡς ἐπὶ ἡβονε ἀβλαπτικῶς ὁμοῦ τὸ ἀβλαπτικῶς παρὰ χεῖρα.
 Ἀβλαπτικῶς, innocuus, innocuus. Item innocens, illæsus.
 Ἀβλαπτικῶς, innocentia. Cic. libro 3. Tulcul. Item incolu-
 mitas, indemonitas.
Ἀβλαπτικῶς, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.
Ἀβλαπτικῶς, lædo, ob lædo. Ἀβλαπτικῶς, lædor, damnum accipio. Item, p̄noce, iacturam facio apud Soph in Aiace. Τῶν δὲ Νεωβλάπτειν ἀρτίως φίλων, priuatam tali amico.
Ἐπιβλαπτικῶς, in super noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3.
Ἐπιβλαπτικῶς, noxios, damnosus, detrimentosus.
Decomp. Συναπιβλαπτικῶς, vna lædi. Ex Aristot. polit.
Ἐπιβλαπτικῶς, qui lædi seu cui noceri facile potest.
Θεοβλαπτικῶς, q. d. cui à Deo damna & pœna imponuntur. Item peculiariter, cui Deus absulit intelligentiam. Bud. exp. aduerio numine agens, à Deo reprobarus. Herodot. in Clione.
Θεοβλαπτικῶς, exp. dira stoliditas. apud Aesch. [Rhet. 3. κατὰ βλαπτικῶς, lædo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Aristot.
Νοεβλαπτικῶς, mente læsus, cui læsâ est mens. qui non est sanus mentis, mente captus.
Προβλαπτικῶς, ob lædo, noceo. Chrysolom.
Φρενοβλαπτικῶς, mente læsus, mente captus. Hippocr. epist. ad Demag. Φρενοβλαπτικῶς, dementes, in læde, more eius qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.
Φρενοβλαπτικῶς, amentia, dementia, apud Hefych. & Suid.
Κοράμβλα, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Αμβλῶς.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, F. *βλασταίνω*. Aorist βλάστασθαι, germino, triticum vel fructu de plantis. Et generaliter pro nascor. originem doco, vnde apud Soph. ἔφ' ἀέρος ἔσταν θύοις βλαστανῶν. Idem, ὅς ἐστιν αἰ θύοις σου βλαστανῶν. Aeschylus. Α φ τ ε καὶ τὰ βλαστανῶν βλάστασθαι. Item prodo. Alex. Aph. καὶ τὰ καὶ τὰ χερμα βλάστανῶν ἢ βλασταίνω.

Βλαστῆμα, ἢ ἄνθος, germinum, id ipsum quod germinando prodiit. Gregor. Iſocrat.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinatio. Theophr. Exp. & fructu in choatio.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinandi vim habens. Theophr.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinatio, propagatio. Theophr. βλαστῆσις, ἢ ἄνθος. Metaph. Plato incrementum vocat. Et Plat. de Niobe, βλαστῆσις ἢ ἄνθος βλαστῆσις.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, pro eodem, Nicand.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinum. Theophr.
Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germinandi propensio. Theophr.
Compofit.
Ἀναβλαστῆσις, repullulo, regeneratio, renascor. Interdum pro βλαστανῶν. Plat. de leg. 3. ἐπιβλαστῆσις ἢ ἄνθος βλαστανῶν.
Ἀναβλαστῆσις, quod renascitur. Poll.
Decomp. Συναβλαστῆσις, vna germina protrudo. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 6.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germino, vel parum egermino.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germinatio. Et generaliter per translationem, pro prole, vt apud Plat. in Symp.
Ἀπὸ βλαστῆσις, germinatio.

Βλαστῆσις, ἢ ἄνθος, germino, pullulo. Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 9.
βλαστῆσις, germinatio.
Ἐβλαστῆσις, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3.
Ἐβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, id quod egerminauit.
Ἐβλαστῆσις, germinatio. Diol. li. 1. ἐβλαστῆσις ἢ φόλλω.
Ἐπιβλαστῆσις, supergermino, in super germino. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 7. Ἐπιβλαστῆσις, idem. Ἐπιβλαστῆσις, supergerminatio.
Ἐπιβλαστῆσις, supergerminandi vim habens. Theophr.
Decomp. Προεπιβλαστῆσις, incrementum germinum accipio.
Μεταβλαστῆσις, germinum mutuo, mutuo germino pullulo.
Παραβλαστῆσις, circumpullulo, & renascor, seu (vt alij exp.) adanata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.
Παραβλαστῆσις, quod ita circumpullulatur & renascitur. Poll. 1. 7.
Παραβλαστῆσις, circumpullulatio illa. Theophr.
Παραβλαστῆσις, exp. ramulus, nepos. Quibusdam βλαστῆσις sunt aduata, aliis aduata sunt sine appendices, atq; ramuli qui iusto germini aduascuntur & succrescunt, quasiq; proles noua atque altitudo, e caule sponte pullulant quos si ab radice pullulent, stoloones potius Latine dici itidem scribunt, quæ si Pinitio inuulis fit fructuatio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 4.
Παραβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, qui sic aduascitur & circumpullulatur.
Decomp. Ἀπὸ βλαστῆσις, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.
Προβλαστῆσις, prægermino, prius germino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16.
Προβλαστῆσις, quod prægerminauit, præcedens germinum.
Προβλαστῆσις, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat. I. K. Hod. quia egerminans vitium palmitibus illi heret diuina res, vel quum eisdem foret putatur.
Ὀμοβλαστῆσις, similiter germinare, germinis ratione conuenire. (caus. pl. lib. 1. c. 27.
Υπερβλαστῆσις, germinationis modum excedo. Theophrast. de Υπερβλαστῆσις, germinationis modum excedens. Theophr.
Υποβλαστῆσις, in pullulo.
Alia compofit. βλάστη ex βλάστη seu βλαστῆσις.
Ἀβλαστῆσις, ἢ ἄνθος, ἢ non germinans, sine germino, non pullulans, infecundus. Theophr. cui & opposit βλαστῆσις.
Ἀβλαστῆσις, idem quod ἀβλαστῆσις. Theophr.
Ἀβλαστῆσις, non germino, vel male germino. Ἀβλαστῆσις, non germinans, germinatio non valens. Theophr.
Ἀβλαστῆσις, semper germinans. (natio)
Ἀβλαστῆσις, ἢ semper germino. Ἀβλαστῆσις, perpetua germino, ἀβλαστῆσις, germinum in cacumino habens.
Ἀναβλαστῆσις, vt ἀναβλαστῆσις ἀρίστη germinum emittit, ex Theophr.
Ἀναβλαστῆσις, recens germinans. Theophr. (natio)
Ἀναβλαστῆσις, difficulter germinans. Δυσβλαστῆσις, ἢ difficulter ger-
Ἐυβλαστῆσις, & εὐβλαστῆσις, bene germinans. Theophr. εὐβλαστῆσις, ἢ & εὐβλαστῆσις, u. copia germinatio. Theophr. εὐβλαστῆσις, ἢ bene germino, idem.
Κακοβλαστῆσις, & κακοβλαστῆσις, male germinans. κακοβλαστῆσις, ἢ male germino. Theophr.
Λαττοβλαστῆσις, uentosa germinatio edens.
Νεοβλαστῆσις, qui nouissime germinauit.
Ὀμοβλαστῆσις, simul germinans.
Ὀμοβλαστῆσις, ἢ εὐβλαστῆσις, seu id germinans. O. βλαστῆσις, seu id germino. Theophr.
Παλιμβλαστῆσις, & παλιμβλαστῆσις, iterum germinans. Theophr.
Παλιμβλαστῆσις, multum germinans. παλιμβλαστῆσις, u. verissima germinatio.
Πρωιμβλαστῆσις, & πρωιμβλαστῆσις, mature germinans. Theophr.
Πρωιμβλαστῆσις, mature germinatio, seu præcox germinatio.
Πρωιμβλαστῆσις, mature germino. Idem.
Πυκνοβλαστῆσις, dense germinans.
Συμβλαστῆσις, congerminans. Itē germinatione iunans. Theophr.
Ταχυβλαστῆσις, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑΤΤΙΟΝ, *βλαττιον*, apud Aetiuam & recessiores medicos Græcos dicitur os anterioris nariū purpuris. Causam appellationis huius exposuit Leonh. Fuch. de compos. medic. lib. 2.
 Βλαττιον, vide in βλαστῆσις.

ΒΛΑΥΤΑΙΑ, genus calcæamoti, sicut & βλαύται ἢ βλαύται. vnde to in Symp. ἐστὶ γὰρ εἰ Σαυρατῶ ἐστὺ γένος λαμυδριῶν τῆς βλαύταις ὡς τὸ εἰς μύθου &c. Et apud Athen. 1. 12. βλαύταις τῆς βλαύταις, u. τὸ cterpidula seu sandalolum. Athen. lib. 8. Legitur & apud Aristoph. & in Epigr.
 βλαύταις, in duere aut verberate sandalio. Hefych.
 Ἀβλαύταις, (comp.) exp. ex calcæatus, dis calcæatus, qui nudis pedibus incedit. Hefych.
 Βλαύταις, &c. vide in βλαύταις.

ΒΛΕΝΝΑ, ἢ mucus; frigidijs humidisque succis quem omnes φλέγματα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facit. nar. Hippocrates ita nominare consuevit crassioiorem pituitam. qualis ē cerebri per palatum & nares descendit.
Βλεννώδης, ἢ ἄνθος, ἢ mucus. Hippocr. βλεννώδης, ad ὄσθ. idē. Peculiaritate.

Βλυσῶ & **βλυσῶν**, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλυσῶν-
dictamus, seu pulegium sylvestre: de quo vide Plin. lib. 10. c.
14. ubi dicit gustatum à peccore caprisque balatum concitare.
Βλυσῶν ἵασις ποτίου, potio cui pulegium admixtum est. ut apud
Aristoph. in Pace.
Βλυσῶν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβλυσῶν, ὄρεα, ἡ βλυσῶν, balatus exerts, in Epigr.
Κατὰ βλυσῶν, ἡ μισαί, Theocr. pro βλυσῶν.

ΒΛΗΧΡΟΣ, ὄρεα, debilis, imbecillus. Alcæus, **βληχρὸν ἀνέμων**
ἀχρόμαστοι πτοαί. Nicander, **βληχρὸν μὲν εἰα μολιχεῖον ἐν**
ὄρεσιν. Et apud Gal. βληχρὸν σφραγί, quo & Alex. Aphr. ut-
tunt. * Quidam deducunt ἔξ τῶν βληχρῶν, ut sic κατὰ β-
ληχρῶν ἡ σφραγί. * Quidam contra βληχρῶν pro valido
& robusto accipiunt: ex quibus fuit Heraclides Mithicus, tan-
quam à βλάττω, ut βληχρὸς: sic ὁ κατὰ βλάττω.
βληχρῶν, ἡ τῶν, filix herba, schol. Theocr. pro quo βληχρῶν ha-
bet Nic. * **βληχρῶν** seu βληχρῶν, leguminis quoddam genus, ap-
ud Hippocr. ut à Gal. exponitur.

Ἀβληχρῶν, (ut alijs) ἡ βληχρῶν, eisdem pro imbecillus, inusuli-
dus, infirmus. H. d. Νονοὶοι ἔρα δ' ἡ τὰ δὲ τέρζα μαρτυροῦντο.
Ἀβληχρῶν, ἡ ἰσχυρά. Ἀβληχρῶν θάνατος, inusidios reddens
mortuorum, aut est Euit.

Ἀβληχρῶν ἐπίπε morbus non vehemens, morbus lentus, re-
missus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. * Item robu-
stus, validus, Ety. ex Pindaro. In hac signif. a est priuativum,
in illa autem superuacuum.

Ἀβληχρῶν ἴσος ἡ βληχρῶν, eisdem apud Nic.

βλυσῶν, vide in ἐπιβῶν.

ΒΛΙΤΩΝ, τὸν, blitum: genus oleis infusidum & vile. vnde
proverbio dicitur, blitō despectior. Dioscor. & Theophr. Apud
Suidam scribitur βλίτης. * Fortasse ita dictum quasi βλίτης, i.
abieciōdum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem.
Eius tamen blitum à βλάττω dedit.

βλίτης & **βλίτωνος**, Helych. dici scribit stultos. **βλίτης** Suidas
à y evciōn an vocatas viles inuoluculas.

βλίτην sicut fatuus, Aristoph. in Nub.
Ὀνόματι species bliti, linguæ similis.

ΒΛΙΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac
ε̄ fauis aut vberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à βλί-
τω, ut βλίτω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel admo, ca-
stro fauos. Aristoph. in Equit. ἄλλα κωβήρας αὐτῶ βλίττες.
Vide Poll. lib. 2.

βλίττωμαι, ut βλίττω, ἐπιβίω, εἰς χεῖρας, castrantur faui y nius
alibi duobus sextarijs.

Ἀβλίττω, (comp.) eisdem quod βλίττω. Aristoph. in Auib. ὁ δὲ
ἄβλίττω θυμῶν μου, ubi vide schol.

ΒΛΥΣΣΑ, ἡ βλυσῶ. F. seu. scaturio, manū in Epigr. πόλις βλυσ-
σας ἕως, scaturio & manet multo vino. * Item achiue, effun-
do, remitto abundanter. Non. ἂλλος πικρῶ ἕλξεν ἔξ ἡς. Et in E-
pigr. αὐτῶ μὲν βλυσῶν. Metaph. apud Eurip. λῆγχα μένους ὄν-
βλυσῶ ἀφ' αὐτοῦ. * Dictum à mutare & sono scaturientium
aquatium tradunt quidam.

βλυσσέω, ὄρεα, q. d. scaturitrix. ut in Epigr. βλυσσέω χεῖρας,
manu scaturiente & fluente.

Composita.

Ἀβλυσῶ, perpetuo scaturio, Helych.

Ἀβλυσῶν, iursum erumpo scaturiendo, scaturio iursum. vel
simpliciter scaturio. Proprie dicitur de fonte. Athen. ἀβλυσῶν ἡ ἐξ
αὐτῆς προκίσε δ' ἑσ, Aristoteles tamen de mundo, dixit φλίγης ἐξ
ἧς ἀβλυσῶσαι, flammæ quæ e terra eruperant.

Ἀβλυσῶν, scaturigo. Aristot. de mundo, τῆς ἂν ἀβλυσῶσαι.
Ἀβλυσῶν, fontes, Helych.

Ἀβλυσῶν, scaturio, emitto aquas, ut font dicitur ἀβλυσῶσαι, fi-
cut & βλυσῶν. * Item euomo, per vomitum effundo. Iliad. αὖ-
αὖ ἀβλυσῶσαι.

Ἐβλυσῶ, eriscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ἐπυλυσῶ, abunde, affluenter, apud Athen. lib. 6.

Ὀμβροβλυσῶν, pluviam fundens.

Παροβλυσῶν, scaturiginis instar refundo & rejicio, euomo, apud
Suid.

Πεφλυσῶ, scatebris affluo, vbi que ac passim scateo, Aristot. de
mundo.

Υπεβλυσῶ, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero,
circumfluo. Ateop. Chy' of. Greg.

Υπεβλυσῶν exuberantia
Ela. Suid. vide in βλυσῶν.

ΒΛΟΥΣΣΑ, ὄρεα, bucella, ose a vel fragmentum.
* Ἀ βλάττω dedit Bossath.

βλωμίαι ἄρτοι, panes qui incisas habent, à Romanis dicti
quadrati, apud Athen. lib. 3.

Ὀψέθλαμῶν ἄρτοι, panis octo bucellarum, seu octo turunda-
rum apud Hesiod.

ΒΛΟΣΣΑ, ὄρεα, F. seu. adventio, vel eo. Nican. in Ther. ἔξαν βλυσ-
σας καὶ ὄλλαν ἀφ' αὐτῶν. schol. exp. μολιχεῖον ἀφ' αὐτοῦ.
Ab Etymolog. exp. αὐτῶν, qui & derivatum ex μολιχῶν dicit,
πρῶτον & συνηθῶν.

βλωσσῶν, adventus, παρυσία, Helych. Ab Etym. exp. etiam ἐβλυσῶν,
in hoc semijambo, Δίσκου τέτυκ' βλωσσῶν.

βλωσσῶν ἡ ὄρεα, cellus procerus: ut Helych. βλωσσῶν εἰς ὄρεα
ἐπι. ἢ ἀφ' αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ θρασυκαλιδῆος, schol. Apoll. ἄρτοι
ἢ ἐβλυσῶν μολιχεῖον, demanibus αὐτοῦ τὸ βλωσσῶν. ἢ δὲ π.
ἢ ὄρεα ὡς ἀφ' αὐτοῦ. H. ἢ πέντε βλωσσῶν. Ὄδ. α. Στῆς ἀρ' ἔσσι βλω-
σσῶν ἕχθρῶν. Apud Nican. in Ther. βλωσσῶν πρῶτον ἔσσι.
schol. exp. non solum μακρῶς & μαζαλας, sed etiam χλωρῶς.

Composita.

Ἀβλωσσῶν, discedo, Apoll. Rhod. Arg. αὐρ' ὄρεα βλωσσῶν μὴ
στῆν φέθ' ἠλίθιαν δῶν, δε.

Κατὰ βλωσσῶν, percurro seu decurro in. Odyss. π. Οὐκ ἑμὸν με-
ταῖτα μὲν ἀλλήλοισι ἢ ἡρῶσι ἄστυ κατὰ βλωσσῶν. Ab Helych.
exp. αὐτῶν ἔξου & ὁμοειδέσιν.

προβλωσσῶν, expono, prodico vel exco. Ὄδ. φ. μὴ τὴν θύρα τὴν προβλω-
σσῶν. Exp. & prombero.

ΒΟΛΩ, ὄρεα, F. seu, ε̄ λέρω, ε̄ λέρωμαι, βοο, clamor, vociferatio. I. ὄρεα, μα-
κρῶ βόω. Et Plut. an sen. admin. ἢ μὲν ἡ βοῶν εἰς ἐπιβόωσιν.

* Interdum clamando seu clamans dico, vel cum clamore di-
co. Thuc. 8. ἀλλ' ὁμοειδῶν ἰδίον τὴν τῶν δ' ἡμῶν κατὰ λῶντας.
Apud Soph. βόω μὲν ἔξου, clamore sublato canto. * Item, incla-
mo, clamando voco, ut Luc. in Macrobi. τὴν με βοῶν. Et apud
eundem. ἢ εἰς ποῖς ἴαντ' δ' ἐστὶν ἰδίον. * Item celebratio, vnde
βωβωμῶν, celebratus, celebris redditus. * Ad inanima etiam
transfertur, ut κυρῶ βοῶν. H. ε̄.

βόωμαι, τὸ (pro quo Dorice βόωμαι) clamor, ut apud Aristoph.
in Nub. τὸ ἰσχυρῶν τὴ βοῶμαι.

βωβῶν ὄρεα, clamor, vociferatio, Ὄδ. ᾱ.

βωβῶν, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. * Item pugna: ex
consequenti, quod cum magno clamore configi solet, ut
βωβῶν ἀγχιόρε, apud Hom. bello strenui. Vide Euit. * Item pro
auxilio aff. ex Helych. schol.

βόω ὄρεα, clamor, vociferator. Luc. in Symp.

βωβῶν, quoque reperitur & βωβῶμαι, ac βωβῶσαι, apud Poetas &
Ionicos scriptores pro βωβῶν βωβῶμαι & βωβῶσαι per con-
tractionem facta. Apud Herodot. in Thalia. βωβῶμῶν, fama
celebrata, celebrata.

βωβῶν quoque eisdem quod βωβῶν, facto βωβῶν ἢ βοῶν, deinde per
contractionem βωβῶν, vnde βωβῶν τὰ βωβῶν, inquit Euit.

βωβῶν eisdem significationis est, quod ab illo βωβῶν derivat
idem Eustath. & exp. ἀφ' αὐτοῦ, vel ἐπιβόωμῶν, Vnde Hom.
Ὄδ. μ. & Theocritus idyll. 1.

βωβῶν, ὄρεα, quos qui à Plinio vox vocatur. Athen. lib. 7. βωβῶν
τὴν βοῶν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & βωβῶν, &
βωβῶν per contractionem.

βωβῶν, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita: ac priuativum cum prepositio.

Ἀβωβῶν, ὄρεα, ε̄ ε̄, circumquaque celebrans. Idem quod βωβῶν,
in Anthol. Epigram.

Ἀβωβῶν, etiam reperitur pro eodem. Citat Helych. ex
Ione in Tenero.

Ἀβωβῶν, ε̄, exclamo, vociferor, magna voce clamo, est enim ἀ-
βά epitativum. * Interdum significat, clamando profero, magna
voce dico vel clara voce declamo, ut Plat. epist. 7. πῶρ ἡ ἀβω-
βῶν. Item, clamando voco, inclamo, apud Aristoph.

Ἀβωβῶν, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.
Decomp. Ἐ πᾶνα βωβῶν, acclamo: Aristoph. in Pluto.

Ἀβωβῶν, ε̄, contra clamorem ε̄ ε̄, clamando respondeo: vel ἢ
ε̄ ε̄ clamor. Item reclamo.

Διαβωβῶν, divulgo, rumorē diffemino. Et q. d. per clamorem
huc illic spargo. Thucyd.

Διαβωβῶν, ὄρεα, frequentissimum est tam in bonam quam
in malam partem pro, celebror, fama peccatebreico. Plato in
epist. τᾶντα διαβωβῶν. Plut. in Pericle, διαβωβῶν ποῖς τὴν ἐπ-
τόν ἀνθρώπων.

Διαβωβῶν, divulgatus, rumoribus crebris diffeminans. He-
rodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quam bonam
partem. Lucian.

Εὐβωβῶν, exclamo, Basili. εἰς τοῦ πᾶν τὴν ἐπὶ πᾶν ἀβωβῶν
τῶν. Itē proclamo, vnde εὐβωβῶν τῶν, fama celebratus, celebror.

Εὐβωβῶν, ε̄, clamor, clamorem tollo. Thuc. lib. 1.

Εὐβωβῶν, inclamo, Thuc. lib. 2. τῶν ἄφ' αὐτοῦ ἐπιβόωσιν.

Εὐβωβῶν, ε̄, clamor, clamorem tollo. Thuc. lib. 1.

Χλωροβακός, qui anseres alit vel pascit, apud Athen. lib. 9.
 Χλωροβακία, anserum pascio seu pastura, Pol. & Helych.
 Χλωροβακίον, n. τό, grex anserum qui pascuntur.
 Χλωροβακίον, locus in quo aluntur alites anseres, anserarium.
 Χλωροβακός, sumus pastor, subulcus, porcorum pastor.

ΒΡΑΒΕΥΣ ἄστρον, qui dat primum certaminis. Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. Plat. de leg. l. 12. ζυμμιών ἀζώνων δῆμιος ἔστι βραβύτης. Soph. Οὐρανὸν εἰσεκκεῖται βραβύτης δ' εἰμύς. Transfertur ad eum qui aliam rem sit arbiter atque ad eum aliorum etiam factorum det premia. Eurip. in Oresthe, δῆμιος βραβύτης, q. d. causæ rectores, iudices. * Volunt gratiam à βραβύτῃ derivari h. e. à virga quam βραβύτης & gymnasiarchæ gestare solebant, ut apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβύτης & βραβύτης pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Bud.

Βραβύτης, idem quod βραβύτης, ut in epigr. antiquo apud Demosth. in Ἰσίδωρον Ἐπιγράμ. ἀλλ' αἰδῶ καὶ ἐν ἱερῷ βραβύτης.

Βραβύτης, primum do certaminis. Item certaminis sum arbiter & moderator. Βραβύτης ἀμύλλας dixit Plot. in lib. de prud. animal. apud Greg. ἄστρον φιλότητος βραβύτης δῆμιος ζυμμιών ἄστρον, Bud. exp. utriq; ius suum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro moderatore, dispensatore, (more eorum qui brabeuta dicuntur) vel moderatore sum & dispensatore, sum arbiter, sum præses, Synes. de amorib. loquens, εἰς τὸ ἱερὸν βραβύτης δῆμιος, quorum Deus arbiter est & moderator dispensatib; Hoc. in A-reop. ἐν τῷ τῷ ἀλλοίοντι τῷ τῷ βραβύτης ἐν, arbitrari statuere pro suo arbitrio, inquit Bud. Et Dem. x. τῷ ἄλλων δ' ἰχθῆ βραβύτης ἐν. Et βραβύτης ἐν τῷ δ' ἰχθῆ. Plut. in Pèrcio & in Cic. exp. iudicio præsidere, seu præesse causæ iudicem esse. Βραβύτης ἄστρον, dispensari, regi tanquam à brabeute. Polyb. & Plut. in Camillo.

Βραβύτης ἐν τῷ δ' ἰχθῆ, idē quod βραβύτης. Et metaph. ut Arist. Rhet. 1. x. ἐν δῆμιος βραβύτης δῆμιος ἰσχυρῆς, q. d. ius moderator. Βραβύτης ἀστρον ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exp. & iudicatio seu disceptatio, ex Eurip. in Phœnissis. Βραβύτης, n. τό, victoriæ primum. l. c. οἱ. 9. ¶ Item, scriptum regium, Etymol.

Comp. ex βραβύτης.

Κατὰ βραβύτης, n. τό, debito brabio privo seu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μὴ εἰς ὄμματα κατὰ βραβύτης, vide varias interpretationes in annot.

Κατὰ βραβύτης, debito brabio fraudo. Demosth. in Mid. Παρὰ βραβύτης, idē significare putatur quod κατὰ βραβύτης, Hel.

ΒΡΑΒΥΤΑ ἄστρον, prima Damascena, Suid. & schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios & Siculos βραβύτης nominare τὴν κοκκίμην. Sic & Theoc. Id. 7. Ὀρτανὸς βραβύτης κατὰ βραβύτης ἐστὶν ἄστρον. Et Id. 11. Ὀρτανὸν ἐπὶ χρομῶν ἔστι μὲν βραβύτης ἄστρον. Vide Gal. lib. 2. de alim. & lib. 2. τῆς τέχνης. * Sic autem dicta esse refert idem Athen. ex Seleuci glossis, quod sint ἀνάλγητα & τῷ βραβύτης ἐκβαλλῆται.

ΒΡΑΧΥΧΟ ἄστρον, n. τό, vel ἄστρον, τῶν ταυκέων, faucibus a nomine βραχύτης, (quod vide in βραχύτης) quoniam faucibus accedit Aristot. in Probl. βραχύτης ἀστρον. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἀστρον ὁ δ' ἐστὶ βραχύτης ἀστρον.

Βραχύτης, n. τό, taucis, unde φωνὴ βραχύτης ἀστρον. Aphrod. vox taucæ & alpeta.

Βραχύτης, idem.
 Βραχύτης, n. τό, taucisco. Arist. in Probl. βραχύτης idem Poll.
 Βραχύτης, n. τό, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de respir. ¶ Item, pro faucibus potius apud Aristot. inquit idem B. qui & βραχύτης ἀστρον τῶν ταυκέων ἀστρον apud Plut. interpret. intellinis pulmonis fistulis coarctatis.
 Α μὴ βραχύτης. [comp.] loca circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

ΒΡΑΔΥ ἄστρον, tardus, cui opponitur celer. Od. 3. ἀργὸν τῷ βραδύ ὡς ὠκύ. Plato in Apol. βραδύ ὡς ὁ ἀργὸς ὄντας. ¶ Item, tardus, i. segnitiei opponitur ἄστρον. Thuc. 6. Et τὸ βραδύ pro segnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Aristot. Comparat. βραδύτης ἀστρον & βραδύτης ἀστρον apud Homer. pro βραδύτης vel βραχύτης Superl. βραδύτης ἀστρον & βραδύτης ἀστρον, pro quo & βραδύτης ἀστρον dicunt poetae metri causa traictis literis, ut Il. 1. & alibi. * Quidam deduxerunt à βραδύτης, metathesi τῷ r & pleonastico τῷ d.

Βραδύτης, tardus, scilicet. Item segnitiei, cunctanter: ut βραδύτης ἀστρον βραδύτης ἀστρον apud Thuc. Hoc. & Arist. βραδύτης ἀστρον, tardus, segnitiei, segnitiei. Αβ. & βραδύτης pro eodem ex Hesiodo. βραδύτης ἀστρον, tardissime, lentissime, apud Aristot.

Βραδύτης ἀστρον, n. τό, tarditas. Item segnitiei. Il. τ. Herodian. 3. βραδύτης ἀστρον pro eodem ut dicitur τῷ βραδύτης. Xen. de arte eq. μῆτις τῷ ἀργῷ τῷ ταυκέων μῆτις τῷ ἀργῷ βραδύτης.

Βραδύτης ἀστρον, tardus, cunctos Philostr. in epist. ἐν ἡ μὲλλοις μὲλλοις τῷ βραδύτης ἀστρον ἐπὶ ἀπὸ τῶν. Herodian. lib. 3. ὅτι πατὴρ ἐστὶ τῶν τῶν ἀστρον τῷ ἀστρον βραδύτης ἀστρον.

Composita.

Ἐμβραδύτης, immotor, motor in vi ἔμβραδύτης τῷ ἔμβραδύτης.
 Ἐπιβραδύτης, immotor, ultra motor. Luc.

ΒΡΑΖΩ ἄστρον, Fut. servico, bullio. Apud Suidam ἔμβραζον, exp. x. stiuando expulit aut vi æstus & agitationis eiecit. Pro eodem ponitur & βράζω. Helychius enim exp. ζῶ. Vtitur Nic. in Alexiph. Neut. abiol.

Βράζω, vi æstus & agitationis expellor. Epigr. lib. 3. ὄσ' ἐστὶ δ' αὐτὴ βράζωι ἔμψυξ ἡ τῷ παρ' ἑἴπον.

Βράζω, idem. Apud Apoll. Argon. 2. ἴδ' ὡς βραζώμενον, exp. effervescentis. A Bud. exp. agitari, iactari, concuti, apud Basil. & Gregor. Et βράζωι ἀστρον τῷ ζῶι ἀστρον, tisu concuti, vel quati, ex Luc.

Βράζωι & βραζώμενος, ebullitio, fervor. Item agitatio, velut aquæ bullientis, ut inquit Bud. ex Greg.

Βραζώμενος, n. τό, ius immodicus quo ita concutimur ut venter doleat. Pereg. de Iul.

Βραζώμενος, qui fit cum βραζώματι, aut βραζώματι similis, ut βραζώματι ὄστρον, qui & βράζωι.

Βραζώματι ὄστρον, Aristot. de mundo sunt factum deorsumq; ad angulos rectos iactantes: à similitudine aquæ effervescentis, idem & βραζώματι dicuntur quia βραζώματι modo sunt.

Composita.

Ἀναβράζω, & ἀναβράζω, fervescio, bullire facio, seu fervere facio Dioc. lib. 1. 2. ἀναβράζω ἔστωσαν. Et Aristoph. in Ran. κῆρα ἀναβράζω ἐπὶ τῷ ζῶι.

Ἀναβράζω, ebullitio, ebullitio, aquæ æstuantis seu ferventis subsultatio, hoc est, quum aqua fervens ebullit & subsultat.

Ἀναβράζω, n. τό, n. fervescit, ut ἀναβράζω ἴδ' ὡς apud Dioc. apud Aristophan. in Ranis. ἀναβράζω κῆρα, carnes elixæ.

Ἀναβράζω, vel potius ἀναβράζω, seu ἀναβράζω, fervendo seu æstiuando expuo sine eructo, per æstum expuo. A Bud. exp. etiā ex æstuo, ex Iustino. Ἀναβράζω, etiam pro defervescit capitis, Bodzo teste.

Ἀναβράζω, per æstum expuo seu euomo, aut eicio. Philo de mundo, ἀναβράζω ἀστρον εἰσὶν ἀναβράζωι ἀστρον, ab æstu eici in littora.

Ἀναβράζω, n. τό, Item surfur tritici, Helych.

Ἐμβράζω, bullire seu fervere facio.

Ἐμβράζω, ebullio, effervesco. Chrysothom. ἐν τῷ ἐρωτῶ τῶν ἐμβράζωι.

Ἐμβράζω, ebullitio. Ἐμβράζω, quod erumpit quasi bulliendo, unde ἐμβράζω, papule ardentes, ex Gal.

Ἐμβράζω, ætus impetia eicio seu expuo. Ἐμβράζω, ipsa eiciendi actio quæ fit ab æstu. Ἐμβράζω, θαλάσσης, ciclamena maris.

ΒΡΑΘΥ ἄστρον, sine βραδύτης, herba quæ Sabina siue Samina dicitur. Latinis. Græcis alio nomine βραθρον, βάρων. Βάρων, ut est apud Dioscor. lib. 1. cap. 103. & apud Apuleium in lib. de nomin. & virtut. herb.

Βραθρον, vide in βράζωι.

ΒΡΑΧΙΩΝ & ὄστρον, brachium, iacetus, Eur. in Hecub. ὅτι τὸ φῆρεν ἐπὶ λα ὄστρον ἄστρον ἄστρον ἄστρον. Etym. vult dici quasi βραχύτης, vel quod sit βραχύτης, (i. βραχύτης) τῷ λαίπετος μῆκος τῷ χερσῶν. Quid autem proprie veteres βραχύτης appellatone comprehenderint, docet Camer. ex vet.

Βραχύτης & βραχύτης, ornamentum brachij, armilla. Xen.

Composita.

Ἀστροβραχύτης, n. τό, candida brachia habens. Item pulchra. Πελοβραχύτης, idem com βραχύτης. Xen.

Σαυτοβραχύτης, coriaccum seu lotici brachium habens. Athen. 11.

ΒΡΑΧΥ ἄστρον, brevis, (cui opponitur μακρός, longus) parvus exiguus, ut Hippocr. ἐστὶ βραχύτης ἡ τῆς μακρῆς. Apud Luc. ἐστὶ βραχύτης exp. brevi tempore, subito, repente, sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis: pro quo dicitur etiam frequenter ἐστὶ βραχύτης, ut apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχύτης, exp. sensum, paulatim βραχύτης, (item βραχύτης) aliquantum, paulatim, interdum & paulisper, ut Act. Ap. cap. 5. Exp. & parum, ut βραχύτης ἐστὶν. Aristophan. & Dem. parum curare. Dicitur denique βραχύτης quod est parvum, i. parvi momenti seu pretij, unde βραχύτης ἀστρον apud Plat. de legib. pro ebrementando. ¶ Βραχύτης brevis (ut Virg. In brevis & Syrtis.) Et βραχύτης tanquam βραχύτης, ut apud Plutarc. de anim. pud. ἐστὶς ὡς ἐστὶς ἀστρον βραχύτης ἄστρον ἄστρον. Et Polyb. ἡ τῶν βραχύτης τῶν μακρῶν. Bud. scribit βραχύτης à Polluce nominari inter navigandi ostendicula, & subiungit ex Hero doto, ἐστὶς ἀστρον ἐστὶς ἀστρον ἄστρον ἄστρον τῶν ἀστρον τῶν ἀστρον.

Βραχύτης, brevis, paucis. Exp. & modicè, leuiter. apud Gal. ad Glauc. 2. βραχύτης ἐστὶς ἐστὶς ἐστὶς.

Βραχύτης, n. τό, brevis, cui opponitur μακρῶ apud Plat.

Βραχύτης, brevis, reddo corripio.

Βραχύτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

tamen alia quoque affectus derivatio. Strabo autem aitior est
βελ pro βελου & βελου ab Hesiodo dici, sicut pro κρημυ
Homerus dixit Sophocles βελ pro βελου

ΒΡΙΑ Ω, F. a. u. robustus reddo, robor indo, item robustus sum,
robore polleo. Vel potentem reddo, item, potens sum. Vtran-
que autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Εργων.
Υπ' αμφοτεροβελου βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Apud Theophr. Εξ
αμφοτεροβελου βασιλ' ο βασιλεως βασιληα, exp. ex paucis mul-
tiplicat. * Erym. vide in Βριμυ.

Βριμυ, u. d. robustus, validus, Hom. Erymologus dēducit à Βριμυ,
quasi Βριμυς. Eustathius à part. Βριμυ.

Βριμυ, u. d. robor, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μυδ' εις πο-
τι βριμυ βαρβαρον.

Οβριμυ, (vel Οβριμυς) robustus, validus, prevalidus. Item im-
petuosus. Η. οβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Valida hasta. Η. οβριμυ ο-
βριμυ, impetuosa aqua, vel rapida. In malam partem saepe ponit-
ur pro violento, seu eo cuius violenti sunt & furentes impet-
us. Hesiodus in Theoponia, Τρις παρ' ες μαζαλει, οβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. * Eustathius à βελ dēdu-
cens οβριμυ, dicit per pleonasmum & οβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Vide
& in Οβριμυ.

ΒΡΙΑ Ζ, F. a. u. vel βριμυ, post cibū somno gravatus dormio ali-
quantulum, proprie enim esse tradunt το μὲν βριμυ δειπνυσαλ' ο βασι-
λεως βασιληα generalius autem καθ' ολην Η. οβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. * Eustathius tamen βριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα, exp. ex paucis multiplicat.

Βριμυ, somnorum vates. Athos. lib. 3.
Campesit.

Αβριμυ, u. d. vigil, infomnis. Idem sui daller. Helych. & Suid.
Αβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Opp. de venat. 3. u. 1. 3. οβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. In Epigr. οβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ.
Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

ΒΡΙΑ Ω, F. a. u. inu. grauis, impraueico, onustus sum. Item deor-
sum vergo pro pondere, propedeo. Η. οβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Inquit Tzet. Phi.
de vita M. lib. 3. οβριμυ βασιλ' ο βασιλεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.
Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Βριμυ, idem quod βριμυ, sum grauis, exp. prat. mod. Εβριμυ βασιλ' ο βασι-
λεως βασιληα. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ. Vbi legitur & οβριμυ.

Composita.

Αμβρυον, scaturio, subfluo, nom.
Εμβρυον, υ, το, (q. d. το ἐν τῷ τῆς γαστῆρος βρῖον) infans utero conclusus, infans qui in utero gestatur. Lucianus, υ ἡ δὲ ἐκείνη εὐχρηστικὴ γαστήρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. ἐμβρυον κύνιν, & ἔμβρυον ἀγρῶν vel κατὰ σαρφῶν. Item τὸ ἔμβρυον ἐκβαλλόμενον. Et generalius, fetus qui est in utero. Dicitur enim & de brutis, ut ἐλεφαντίνος ἔμβρυον, apud Aristot. Apud nom. dicitur pro βρέφος, de fetu qui à paucis diebus ex utero prodierit: Od. 1. de brutis, εὐχρηστικὸν ἔμβρυον ἐκείνη ἔκαλε. Arist. de avib. etiā exclusus ἔμβρυον dicit Phocyl. ἄρσος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit. **Εμβρυος**, adiectivè (ut σκυλακα ἔμβρυον in Hippiat. σκυλακα λαβὴν ἔμβρυον κατὰ τὸν μὲν ἔκτισται.) Item genitalis, vel prolificus, ut Bud. vertit apud Theophrast. de caus. pl. lib. 1. c. 1. ἀνὴρ τὸ πῶς ἐκείνη ἔλασε ἀπὸ ἑαυτοῦ τὸ διὰ πλεῖστον ἔμβρυον ὑπερτίθη. humorem prolificum, vel σπέρματιον, inquit Bud. **Επιβρυον**, pro βρῖον, scateo, plenus sum. Alciph. ἐπιβρυον κἀμπελοῦ μὲν ἔστιν ἀπὸ τῆς σπέρματιος ἐπιβρυον. **Πυρβρυον**, υ, εὐ & υ, e fonte scaturiens. **Βρυον** &c. vide in **Βρῖον**.
ΒΡΩΜΟΣ, υ, ο, graveolentia, fetor, apud Diosc. idem sign. & apud Cyrtillim. αὐτὸς τὸ ἄλλο δὲ τῶν αἰμαρταῶν βρωμὸν καὶ δυνάστα. * Videtur factum esse per contractionem pro βρωμὸς μὲν ἀπὸ τῆς ἁλῆς seu ἰδμῆ. **Βρωμῖον**, υ, scateo. Idem Cyrtillim. τῶν βρωμῶν ἔστιν ἀνασάρτων & σπέρματιος ἐκ τῆς λαζωνίας ἐνέστιον τῆς δυνά. **Βρωμῖος**, υ, ο, εὐ, ο, graveolens, virtus redolens, fetidus, sepe apud Diosc. & Athen. βρωμῖος υ, ο, pro eodē aff. ex Diosc. l. 4. c. 247. **Composita.** **Κβρωμῖος**, υ, εὐ, ο, ἄβρωμος ἰσθμῶν apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμῶν ἔστι. Item mare dicitur apud Diosc. ἀβρωμον γίνεσθαι, i. virtus deponere & saluginem, ut interpret. Bud. **Υπερβρωμῖος** (q. d. subvirulosus, aliquantum fetidus, ut ἀποβρωμῖος τῆς ὀσμῆς, qui est odore subvirulo.
ΒΡΩΝΟΣ & **Βρωμιον**, & **Βρωμιον**, F. ἴσσω, comedo, depasco. Il. γ. **Βρωμιον** κακὰ φάρμακα ἔδιν δὲ τὸ μὲν γόλος αἰός. Callim. hymno in Iovem, ἔστι γ' ἄλλο κείνιος ἔβρος. Il. δ. κ. μ. ο. βρωμῶν Περσεὺς Περσεῖος τὸ παῖδ' ἄσ. In pass. βρωμιον δὲ, comela, adela. * Ἄβρωμιον υ, ο, εὐ, ο, vide βρωμιον, & βρωμιον. **Βρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, edulium, esca. Xen. Paed. 4. Item quod excelum & erosum est. Diosc. lib. 1. cap. 142. **Βρωμιον** υ, ο, cibum do, Greg. **Βρωμιον**, υ, ο, cibus, sepe. Odys. α. ε. β. ἴσσω βρωμιον. **Βρωμιον**, υ, ο, cibus, & ipsa comedendi acto. nom. & Xen. Item adeho & erosio, ut Math. 5. **Βρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, edulis, esculentus, qui comedi potest. **Βρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, edere cupio. **Βρωμιον**, υ, ο, q. d. comestor, qui comedit, ut βρωμιον ἐδ' ὄψις, Nic. **Βρωμιον**, υ, ο, qui comedi potest. vefcus, edulis, esculentus, apud Athen. In genere neutro βρωμῶν frequentissimè pro edulibus seu esculentis capitur. **Βρωμιον**, υ, ο, edax, cibi avidus. **Βρωμιον**, υ, ο, cibus, esca, Il. τ. Odys. βρωμιον, apud Athen. pro pane turfuraceo. **Βρωμιον**, υ, ο, cibum appeto, vel esca appetens & famem sentiens rudis, aut præ fame rudis, de asinis enim propriè dicitur. Vide Pauf. apud Eust. vide & Eymol. Suid. Schol. Aristot. Affertur & pro, forteo, & dicitur traditur propriè de leonibus & hircis & similibus male olentibus. **Βρωμιον**, υ, ο, ruditor, Poll. **Βρωμιον**, υ, ο, q. d. ruditor, Nic. Pro eodem & βρωμῖον dicitur ab eodem Nic. habetur & βρωμιον, apud Crim. **Composita, ac primum cum præpositione.** **Αναβρωμιον**, (pro quo & αναβρωμιον dicitur) cotodo, exedo. **Αναβρωμιον** vel αναβρωμιον, exedo, cotodo, unde αναβρωμιον μέγιστος ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀναβρωμιον. **Αναβρωμιον**, corrosiovel exedio, Alex. Aph. αναβρωμιον ἵππας. **Αναβρωμιον**, corrosivus, exesivus, cotrodendi seu exedendi vim habens, ut apud Alex. a phi. αναβρωμιον κακῶν. **Αναβρωμιον**, comedendo absumo, abedo. **Αναβρωμιον**, exesus, erosus, Epigr. **Αναβρωμιον** seu διαβρωμιον, peredo, unde διαβρωμιον περὶ διαβρωμιον, peredio, erosio, &c. **Αναβρωμιον**, peredendi seu erodendi vim habens. ut διαβρωμιον φάρμακα. **Επιβρωμιον**, edulium quod editur. A Soph. in Trach. scobs seu scobes metaphorice dicitur ἄβρωμιον ἑβρωμιον, q. d. edulium vel esca terræ, seu quod terra comedit. **Εμβρωμιον**, exp. ientaculum. Item erosio, seu idipsum quod erosum est, ut ἐμβρωμιον ἐδ' ἴστων apud Diosc. cavernæ dentium. **Εμβρωμιον**, cibum edo, idem quod βρωμιον. **Καταβρωμιον** seu καταβρωμιον, deuoro, deglutio. Hyperid. ἐν καταβρωμιον.

Βαβρωμιον, esca, cibis.
Πτερωμιον, circumcirca adedo, circumrodo.
Πτερωμιον, erosio in ambitu, circumrosio.
Πτερωμιον, ante comedo, unde πτερωμιον ἀνὰ πτεροῖς, ante comesof.
Υπερωμιον, q. d. subedo, aliquantum edo, unde ὑπερωμιον, subrosus est.
Alia genia composuimus circa praepositionem. **Αβρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, non exesus, non adelus. In Anth. epigr. **Αβρωμιον**, υ, ο, cibi penuria, Poll. **Αβρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, exesus, vel qui exedi nō potest aut nō solet, cariem & teredinem non sentiens, Diosc. **Αβρωμιον**, υ, ο, non exesus, non aptus citi. Plu. symp. 8. Aff. & pro, εὐ, ο, ex Soph. **Αβρωμιον**, υ, ο, εὐ, ο, Sophocles vocavit quod nom. ἀβρωμιον, q. d. ut inquit Eust. At Mesychius dicit esse cochlear quo agitur in olla puls quaedam ἀβρωμιον dicitur sic ἀβρωμιον. **Αβρωμιον**, sal comedens, εὐ, ο, ἀβρωμιον. Item à mari exesus, pro quo dicitur ἀβρωμιον. **Αβρωμιον**, hominum vorator. **Βρωμιον**, υ, ο, magna fames. Item tristitia, acerbus, dolor, &c. & Nicand. in Thez. **Εβρωμιον**, qui comedi faciliè potest, vefcus, edulis, Athen. lib. 2. **Ηβρωμιον**, semiesus, semiadefus. Epigr. Ηβρωμιον, idem, ut ἡβρωμιον χλίνας, apud Xen. anab. 1. **Θρωμιον**, υ, ο, feris voratus. **Θρωμιον**, υ, ο, corrosus & exesus à vermibus qui βρωμιον dicitur. **Γρωμιον**, υ, ο, ab equis deuoratus. (ut Theophr. **Γρωμιον**, υ, ο, à piscibus depastus aut depascendus. Plur. **Κωβρωμιον**, υ, ο, canibus exesus. **Λυβρωμιον**, υ, ο, a lupo mansus aut rosus aut morsus. Plu. in symp. **Νεβρωμιον**, modo pastus, qui non ita dudum cibū sumpsit, ex Hipp. **Οιβρωμιον**, υ, ο, ab auibus deuoratus, quem alites depasti sent, apud Mesych. **Παιδωβρωμιον**, puerorum vorator. Saturni epith. Eust. (cobi c. γ. **Σατωβρωμιον**, à tinea adelus vel comesus à σατ τῆς δ, tinea. **Ιαβρωμιον**, υ, ο, ferrum edens, seu ferrum adedens, Cois epith. apud Soph. in Atacc. **Σκυλλυβρωμιον**, υ, o, vermibus exesus seu erosus, corrosus à vermibus. Αβ. Αρ. cap. 21. & apud Theophr. **Τερωβρωμιον**, υ, ο, pilos atrodentes. Ita dicuntur tinea, tejedinae & id genus animalcula. Aristoph. in Acharn. **Ωβρωμιον**, υ, ο, qui crudus comeditur. Nic. Alex. apud Eurip. in Ηρω. **Βρωμιον**, υ, ο, ἡβρωμιον.
ΒΥΑΣ, υ, ο, bobocanis nocturna, de qua Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Dion. in hist. Rom. βυάσιν ἀφ' ἑλίου ἐν τῆρα δ' ὄσσω, fuisse ait. **Βυάσ** seu βυάσιν est βυάσιν, i. bobonis, quem queti & gemere ferati carmine dicunt Latini poeta, bubulare. Dion. βυάσιν ὑπὲρ ἀπὸ κατὰ δῆλον, εὐ, ο, ἡβρωμιον. Aliam signif. vide in **Βυάσιν**.
ΒΥΒΛΟΣ, υ, ο, papyrus Ægyptia. Item, herba quædam similis papyro. Vide Eust. & Suid. Quoniam autem chartæ ex byblos fieri solebant, ideo βυβλος pro libro accipitur, sed scribitur & βυβλος, de quo vide suo loco. **Βυβλιον**, υ, ο, papyraceus. Exp. & cannabens, item scriptus, ut βυβλιον ἔπλα apud Herodot. Apud Hesiod. in Eig. βυβλιον, εὐ, ο, vinum ex byblos civitate. **Βυβλιον**, υ, ο, papyracea charta in qua nihil scriptum est. Item, tunculus nauticus, non tamen ex byblos (i. papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili. **Βυβλιον**, υ, ο, diminut. chartula ex papyro, in Epigr. **Βυβλος**, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Βυβλιον seu βυβλος, vide in **Βυάσιν**.
ΒΥΘΟΣ, υ, ο, fundum, ima pars, imos gurges. Soph. εἰς βυθὸν πτερον. Et ἐν βυθῷ, funditus. Metaph. apud Plu. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ, εὐ, ο, ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης. **Βυθῶν**, qui est in profundo, profundus. Luc. Et βυθῶν ναυαγίαν, in Epigr. quæ sit sub fluctibus. Et βυθῶν, aquatilia. **Βυθῶν**, sub fluctibus. **Βυθῶν**, in profundum iacio, demergo. Polyb. 2. **Βυθῶν**, Ionice, idem quod βυθῶν, apud Herodot. inquit Suid. **Βυθῶν**, in βυθῶν χειρῶν, pessum ire, q. d. in immum gurgitem delabi. **Βυθῶν**, ex profundo, ex imo. **Βυθῶν**, profunditas. Ex Epigr. **Composita.** **Αβυθῶν**, υ, ο, εὐ, ο, profundissimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide. **Αβυθῶν**, υ, ο, εὐ, ο, idem, ut λίμνη αβυθῶν, Aristoph. in Ran. lacus seu palus fundo carens, immanè altitudinis seu profunditatis. Item αβυθῶν βυθῶν, immensa profunditas. Strab. libr. 17. Sic αβυσσὸς γλώσσῃς apud Eurid. in Phœnissis, & αβυσσῶν πύλας, apud Eschylum. Quidam tamen non à βυθῶν deducunt, sed à βυθῶν (τερο, operio) & α intendendi vim habente, ut sit locus qui à multitudine aquarum operitur. Item (substantivè positu) abyssus, vorago aquarum. Abiquoties erat in nouo testamento. **Βυβλιον**

